

2. a)

Z Prusenovic.

Suš. 484, Sl. sp. I. 75, Bart. I. 34, II. 53, Koll. II. 5.

Vdá-va-ła ma-tka, vdá-va-ła cé-ru, ne-da-le-ko přes po-

le, při-ká-za - ła jí, za-ká-za - ła jí, nechod' céro víc ke mě.

Vdávala matka,
vdávala céru,
nedaľeko přes pole,
přikázala jí,
zakázala jí:
Nechod', céro, víc ke mě.

Aj vtáčku, vtáčku,
vtáčku jeřábku,
neľámé nám ľeluje,
jak nám jich poľámeš,
a ony mě zvadno,
kdo pak mě jich zaleje.

Udělám se vtáčkem,
vtáčkem, jeřábkem,
a poletím přes pole,
do naší zahrádky,
na ty maľý hřádky,
na ty modrý ľeluje.

Dyž mě muž budí,
palicó mě tuží:
Stávé, mrcho ľenivá!
Dyž mě maměnka
doma budívala:
Stávé, ceruško miľá!

Má maměnka miľá,
okýnkem se dívá,
to na vtáčka jeřábka,
jak on na nich sedí,
na ňu smutně hledí,
maminka se naň dívá.

Céra si stěžuje,
matka při ní pláče:
Ach, ceruško, céro má,
dybych tě radš, dítě,
vychovala krytě,
až do nynější chvíle.

2. b)

Od Kyjova.

Zvolna.

Vy-da-la • ma-tka, vy-da-la cé-ru da-le-ko, ši-ro-ko;

Odhodlaně.

roz-ká-za-la jí, při-káza-la jí: Nechod' cé-ro do-mů.